

Art. 4. 1. Minister Zdrowia w okresie do dnia 31 grudnia 1955 r. może nadawać prawo wykonywania zawodu i używania tytułu felczera osobom, które odbyły studia na IV bądź V roku wydziału lekarskiego akademii medycznej, lecz nie złożyły w terminie przepisanych egzaminów bez usprawiedliwionych powodów.

2. Do osób, wymienionych w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy o planowym zatrudnianiu absolwentów średnich szkół zawodowych oraz szkół wyższych.

3. Osoby, wymienione w ust. 1, po odbyciu obowiązku pracy (ust. 2) mają prawo do ukończenia studiów na wydziale lekarskim akademii medycznej. Minister Zdrowia może w uzasadnionych przypadkach udzielić

przerwy w wykonaniu obowiązku pracy w celu ukończenia studiów.

Art. 5. Minister Zdrowia może zastosować odpowiednio przepisy niniejszej ustawy do cudzoziemców.

Art. 6. Wykonanie ustawy porucza się Ministrowi Zdrowia.

Art. 7. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

Minister Zdrowia: *J. Sztachelski*

195

U S T A W A

z dnia 9 czerwca 1952 r.

o zmianie ustawy o obowiązkowych dostawach zwierząt rzeźnych.

Art. 1. W ustawie z dnia 15 lutego 1952 r. o obowiązkowych dostawach zwierząt rzeźnych (Dz. U. R. P. Nr 8, poz. 46) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 17 ust. 1 dodaje się zdanie:

„Na poczet pozostałej części obowiązkowych dostaw mogą być zaliczone zwierzęta hodowlane i użytkowe, nabyte przez przedsiębiorstwa państwowe, upoważnione do ich zakupu.”,

2) w art. 17 ust. 2 po wyrazie „drobiu” dodaje się wyraz:

„przy czym na poczet tych dostaw mogą być zaliczone zwierzęta użytkowe lub hodowlane (ust. 1)”,

3) w art. 17 ust. 3:

a) po pkt 1 dodaje się nowy pkt 2 w brzmieniu:

„2) zasady zaliczania zwierząt hodowlanych i

użytkowych na poczet obowiązkowych dostaw zwierząt rzeźnych.”,

b) obecny pkt 2 otrzymuje oznaczenie pkt 3,

c) dodaje się nowy pkt 4 w brzmieniu:

„4) grupy gospodarstw, które z uwagi na szczególne okoliczności mogą wykonać obowiązek dostaw w sposób odmienny, aniżeli przewidziany w ust. 1.”.

Art. 2. Wykonanie ustawy porucza się Prezesowi Rady Ministrów, wszystkim ministrom oraz Prezesowi Centralnego Urzędu Skupu i Kontraktacji.

Art. 3. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

196

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 4 czerwca 1952 r.

w sprawie mieszkań służbowych i zakładowych.

Na podstawie art. 15 ust. 2 dekretu z dnia 28 lipca 1948 r. o najmie lokali (Dz. U. R. P. z 1950 r. Nr 51, poz. 479 i z 1951 r. Nr 10, poz. 75) zarządza się, co następuje:

R o z d z i a ł 1.

Mieszkania służbowe.

§ 1. Mieszkaniem służbowym jest lokal mieszkalny, pozostający w dyspozycji zakładu pracy i przydzielony

pracownikowi przez zakład pracy w związku ze stosunkiem pracy.

§ 2. 1. Przydzielenie mieszkania służbowego następuje w drodze zawarcia pisemnej umowy między zakładem pracy a pracownikiem. Umowa określa warunki przydziału oraz osoby uprawnione do zamieszkania wspólnie z pracownikiem.

2. Od zamieszkania z pracownikiem nie mogą być wyłączeni najbliżsi członkowie jego rodziny, żyjący z nim we wspólnym gospodarstwie domowym oraz osoba prowadząca gospodarstwo domowe.

3. Prezes Rady Ministrów ustali wzór umowy o przydział mieszkania służbowego.

§ 3. Do mieszkań służbowych stosuje się odpowiednio przepisy kodeksu zobowiązań o obowiązkach wynajmującego i najemcy oraz przepisy o najmie lokali co do wysokości czynszu i innych opłat związanych z użytkowaniem lokali mieszkalnych.

§ 4. 1. W przypadku rozwiązania stosunku pracy pracownik oraz osoby wspólnie z nim zamieszkałe obowiązani są na żądanie zakładu pracy opróżnić mieszkanie służbowe w terminie wskazanym w piśmie wzywającym do opróżnienia mieszkania.

2. Termin określony w ust. 1 nie może być krótszy niż 1 miesiąc.

§ 5. 1. Pracownik, przeniesiony służbowo do innego zakładu pracy, zachowuje prawo do zajmowanego mieszkania służbowego do czasu otrzymania w związku z nową pracą innego mieszkania.

2. Pracownik, który przeszedł do innego zakładu pracy za zgodą dotychczasowego zakładu pracy, zachowuje prawo do zajmowanego mieszkania służbowego do czasu otrzymania w związku z nową pracą innego mieszkania, jeżeli władza naczelna dotychczasowego zakładu pracy wyraziła na piśmie zgodę na pozostawienie pracownikowi mieszkania.

§ 6. 1. Zakład pracy obowiązany jest dostarczyć pracownikowi opróżniającemu mieszkanie służbowe inny lokal mieszkalny (mieszkanie zastępcze), gdy rozwiązanie stosunku pracy nastąpiło:

- 1) z winy zakładu pracy,
- 2) przez zakład pracy bez uzasadnionej przyczyny,
- 3) skutkiem utraty przez pracownika zdolności do wykonywania pełnionej pracy,
- 4) skutkiem przejścia pracownika w stan spoczynku z nabyciem praw do zaopatrzenia.

2. W przypadku sporu co do przyczyn rozwiązania stosunku pracy pracownik może odwołać się do władzy naczelnej zakładu pracy; władza naczelna rozstrzyga po wysłuchaniu opinii komisji, której skład i tryb postępowania określi Prezes Rady Ministrów.

3. W skład komisji, o której mowa w ust. 2, wchodzi przedstawiciel zarządu głównego właściwego związku zawodowego.

§ 7. Członkowie rodziny pracownika zmarłego w czasie trwania stosunku pracy lub przed otrzymaniem przysługującego mu mieszkania zastępczego, którzy żyli z nim we wspólnym gospodarstwie domowym, mają prawo do mieszkania zastępczego.

§ 8. 1. Mieszkanie zastępcze powinno znajdować się w obrębie tej samej miejscowości, odpowiadać obowiązującym normom zaludnienia i nadawać się do zamieszkania ze względu na stan techniczny.

2. Koszty przeprowadzki do mieszkania zastępczego ponosi zakład pracy.

§ 9. 1. Pracownikowi nie przysługuje prawo do mieszkania zastępczego, gdy zakład pracy lub jego organ nadrzędny zaofiarował pracownikowi inną pracę w tym

samym lub innym zakładzie w obrębie tej samej miejscowości na stanowisku odpowiadającym kwalifikacjom pracownika i bez znacznego obniżenia dotychczasowego wynagrodzenia, a pracownik bez ważnych przyczyn odmówił kontynuowania pracy na nowych warunkach.

2. Przepis ust. 1 stosuje się również, gdy pracownik odmówił bez ważnych przyczyn przyjęcia zaofiarowanej mu pracy w innej miejscowości, z równoczesnym przydzieleniem mu odpowiedniego mieszkania.

3. Przepisy § 6 ust. 2 i 3 stosuje się odpowiednio.

R o z d z i a ł 2.

Mieszkania zakładowe.

§ 10. 1. Rada Ministrów może w poszczególnych osiedlach lub ich częściach przeznaczyć wszystkie lokale mieszkalne lub niektóre ich kategorie na mieszkania zakładowe dla załogi określonych zakładów pracy.

2. Przepis ust. 1 dotyczy w szczególności lokali mieszkalnych znajdujących się w terenowo wyodrębnionych domach i osiedlach, związanych z kopalniami, hutami, fabrykami lub innymi zakładami pracy.

§ 11. Przeznaczając osiedle lub jego część na mieszkania zakładowe, Rada Ministrów na wniosek zakładu pracy, przedstawiony w porozumieniu z wojewódzką komisją lokalową, określi kategorie osób nie zatrudnionych w danym zakładzie pracy:

- 1) zachowujących prawo do zajmowanych przez nie mieszkań, uznanych za zakładowe,
- 2) uprawnionych do otrzymania mieszkań zastępczych w związku z opróżnieniem mieszkań dotychczas zajmowanych, uznanych za zakładowe.

§ 12. Do mieszkań zakładowych stosuje się przepisy o mieszkaniach służbowych ze zmianami, wynikającymi z innych przepisów niniejszego rozdziału.

§ 13. Mieszkaniem zakładowym administruje zakład pracy, dla którego mieszkania te są przeznaczone.

§ 14. W mieszkaniu zakładowym nie może bez zezwolenia zakładu pracy zamieszkiwać osoba nie zatrudniona w tym zakładzie.

R o z d z i a ł 3.

Postępowanie w sprawach o opróżnienie mieszkania.

§ 15. Rozwiązanie umowy o przydział mieszkania służbowego następuje pismem, w którym zakład pracy:

- 1) wzywa do opróżnienia mieszkania w oznaczonym terminie,
- 2) wskazuje mieszkanie zastępcze, gdy obowiązany jest do jego dostarczenia,
- 3) podaje faktyczną i prawną podstawę rozwiązania umowy,

- 4) poucza o terminie wniesienia do wojewódzkiej komisji lokalowej zarzutów co do rozwiązania umowy.

§ 16. 1. Zainteresowanemu służy w terminie 7 dni od doręczenia pisma o rozwiązaniu umowy prawo wniesienia zarzutów do wojewódzkiej komisji lokalowej.

2. Gdy zainteresowany nie wniósł w terminie zarzutów i mieszkania nie opróżnił, zakład pracy zwraca się do wojewódzkiej komisji lokalowej o wydanie decyzji w przedmiocie opróżnienia mieszkania.

§ 17. 1. W razie wniesienia zarzutów wojewódzka komisja lokalowa wydaje decyzję po przeprowadzeniu rozprawy.

2. Rozprawa powinna być wyznaczona w przeciągu dwóch tygodni od wpłynięcia zarzutów.

3. O rozprawie należy zawiadomić zakład pracy i zainteresowanego, co najmniej na trzy dni przed terminem.

§ 18. Decyzja wojewódzkiej komisji lokalowej jest ostateczna i stanowi tytuł wykonawczy, podlegający wykonaniu w trybie administracyjnym na koszt użytkownika mieszkania.

§ 19. Nadzór nad unormowaną w niniejszym rozporządzeniu działalnością wojewódzkich komisji lokalowych wykonuje Państwowa Komisja Lokalowa.

R o z d z i a ł 4.

Przepisy przejściowe i końcowe.

§ 20. Lokale mieszkalne, znajdujące się na terenie państwowych gospodarstw: rolnych, hodowlanych, ogrodniczych i rybnych, na terenie parków narodowych oraz w terenowych jednostkach państwowego gospodarstwa leśnego — są mieszkaniami służbowymi tych zakładów pracy.

§ 21. 1. Państwowe gospodarstwa rolne, hodowlane, ogrodnicze i rybne, parki narodowe i terenowe jednostki państwowego gospodarstwa leśnego mogą żądać opróżnienia mieszkań służbowych, zajmowanych przez osoby nie będące pracownikami tych zakładów pracy, bez obowiązku dostarczenia mieszkania zastępczego.

2. Jednakże osobom tym przysługuje prawo do mieszkania zastępczego w przypadkach, gdy w związku z zatrudnieniem w tych zakładach pracy trwale utraciły zdolność do wykonywania pełnionej pracy lub przeszły w stan spoczynku z nabyciem prawa do zaopatrzenia.

3. Członkom rodzin pracowników zmarłych w czasie zatrudnienia w zakładach pracy, o których mowa w ust. 1, przysługuje prawo do mieszkania zastępczego. Dotyczy to tylko wstępnych, małżonka zmarłego i tych pozostałych członków rodziny, którzy nie usamodzielnili się gospodarczo, jeśli wymienione osoby pozostawały we wspólnym gospodarstwie domowym ze zmarłym pracownikiem.

§ 22. W przypadku reorganizacji zakładu pracy, przejścia go przez inny zakład pracy lub połączenia się z innym zakładem pracy — mieszkania służbowe przechodzą do dyspozycji zakładu przejmującego lub powstałego w wyniku połączenia. W przypadku podziału dotychczasowego zakładu pracy na dwa lub więcej zakładów pracy władza naczelna zakładów dokona za zgodą Państwowej Komisji Lokalowej rozdziału mieszkań między nowopowstające zakłady pracy.

§ 23. Pracownicy zajmujący mieszkania, zaliczone według dotychczasowych przepisów do kategorii mieszkań służbowych, uiszczają czynsz i opłaty związane z używaniem tych mieszkań, jeżeli należności te opłacali dotychczas.

§ 24. 1. Dotychczasowe mieszkania służbowe stają się mieszkaniami służbowymi w rozumieniu niniejszego rozporządzenia.

2. Do mieszkań, które w myśl dotychczas obowiązujących przepisów były mieszkaniami pracowniczymi, stosuje się nadal te przepisy do czasu opróżnienia tych mieszkań, chyba że będą uznane za mieszkania zakładowe.

3. Prezes Rady Ministrów może wszystkie lub niektóre kategorie mieszkań, o których mowa w ust. 2, poddać przepisom niniejszego rozporządzenia o mieszkaniach służbowych.

§ 25. W przypadku gdy zakład pracy nie dokonał przydziału przewidzianego w § 22 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 21 czerwca 1950 r. w sprawie mieszkań służbowych i mieszkań pracowniczych (Dz. U. R. P. Nr 28, poz. 257, z 1951 r. Nr 2, poz. 7 i z 1952 r. Nr 14, poz. 86) — do mieszkania tego stosuje się przepisy § 24 ust. 2 i 3 niniejszego rozporządzenia.

§ 26. Przepisów niniejszego rozporządzenia nie stosuje się do mieszkań pozostających w dyspozycji władz wojskowych i bezpieczeństwa publicznego.

§ 27. Przepisy niniejszego rozporządzenia nie naruszają uprawnień i ulg opartych na innych przepisach, w szczególności na przepisach dekrety z dnia 6 września 1951 r. o szczególnych uprawnieniach i ulgach dla żołnierzy kadrowej służby wojskowej i ich rodzin (Dz. U. R. P. Nr 46, poz. 339).

§ 28. Z zastrzeżeniem przepisu § 24 ust. 2 traci moc rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 21 czerwca 1950 r. w sprawie mieszkań służbowych i mieszkań pracowniczych (Dz. U. R. P. z 1950 r. Nr 28, poz. 257, z 1951 r. Nr 2, poz. 7 i z 1952 r. Nr 14, poz. 86).

§ 29. Wykonanie rozporządzenia porucza się Prezesowi Rady Ministrów i wszystkim ministrom.

§ 30. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: **J. Cyrankiewicz**